

หวงรัก

บทที่ 28

ไม่ใช่แต่เฉพาะคนในที่ทำงานเท่านั้นที่รู้สึกผิดสังเกต มณฑิราเองก็เห็นชัดในความไม่ดีที่ชายหนุ่มซ่อนไว้ไม่ได้เช่นกัน หลายวันแล้วที่ท่าของชายหนุ่มเปลี่ยนแปลงไป ที่เคยเห็นท่าเหมินเฉยไม่โยดีฟ้ารุ่งอยู่ไม่กี่วันก่อนหน้านี้ มาตอนนี้กลับรอคอยห่วงหา สีหน้า สายตากิริยาท่าทางอ่อนโยนจนมณฑิราสะดุดใจ

เข้านั้น เขาเดินมาตามฟ้ารุ่งซึ่งปลีกตัวจากโต๊ะอาหารเพราะทนกลิ่นไข่ดาวและเบคอนทอดไม่ได้

“ไม่ทานอะไรหน่อยหรือ”

“ไม่ค่ะ เข้าๆ จะคลื่นไส้ ทานไม่ได้”

“สักสองสามคำก็ได้หรือ”

“คุณกรุไปทานกับมณเฑาะคะ”

“เอากาแฟไหม”

“ยังไม่เอาเลยคะ”

“เห็นเคยดื่มกาแฟทุกเช้าไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ แต่ว่าตอนนี้ไม่ดื่ม”

มณฑิราต้องเดินมาตามให้ชายหนุ่มกลับไปนั่งโต๊ะอาหาร เขากามหาน้ำส้มคั้นกับสาวใช้ เธอคุยด้วยและเขาก็ตอบเพียงไม่กี่คำ ครั้นพอแก้วน้ำส้มคั้นถูกนำมาวาง ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นนำไปส่งให้ฟ้ารุ่ง

มณฑิราเดินมาตามอีกทีเมื่อไม่มีแว้วว่าชายหนุ่มจะกลับมาหา เห็นร่างสูงนั่งอยู่ตรงหน้าหญิงสาวในลักษณะเลื่อนกายมาอยู่ตรงปลายเก้าอี้ โนมร่างเข้าไปพุดคุยจนใกล้

มณฑิราหยุดหวังดอยอย่างบอกไม่ถูก ต้องฝืนยิ้มอย่างยากเย็นเมื่อคนทั้งสองหันมามอง

“มณจะไปทำงานละ” เธอบังคับเสียงไม่ให้สั่น

ชายหนุ่มเพียงแต่ยิ้มให้ขณะที่ฟ้ารุ่งขยับตัว

“ฟ้าก็จะไปเหมือนกัน”

“คุณมณขับรถฟ้าไปนะครับ” คำพูดของเขาทำให้มณฑิราแทบจะร้องกรี๊ด ร่างสูงลุกตามฟ้ารุ่ง โบกหน้าเขาแจ่มใส ดวงตาเป็นประกาย “ฟ้าคงขับรถไปเองไม่ไหว เมื่อวานยังต้องหยุดข้างทางตั้งหลายหน”

ฟ้ารุ่งหันมาจะคัดค้าน “แต่ว่า...”

“คุณมณไปได้หน้า รถคุณขับง่ายออก”

“ค่ะ ไม่เป็นไร” ประกายตาของมณฑิราที่มองมาบอกความรู้สึกบาดหมาง “งั้นมณไปละนะคะ”

ฟ้ารุ่งอดกังวลใจไม่ได้ มณฑิรากำลังคิดอะไรอยู่.....

มณฑิราต้องขุ่นเคืองยิ่งขึ้นเมื่อมาถึงร้านอาหารซึ่งชายหนุ่มโทรศัพท์นัดให้มาพบหลังเลิกงาน เมื่อเวลาที่คุยกันทางโทรศัพท์เธอรู้สึกโลดเขินบาน ชายหนุ่มบอกแต่เพียงว่า “วันนี้ทานข้าวด้วยกันนะครับ” เขาบอกสถานที่ ถามว่าไปถูกไหม แล้วก็คุยต่ออีกเล็กน้อย เธอเข้าใจว่าจะมีเพียงเขาและเธอตามลำพังสองต่อสอง แต่ว่านอกจากจะมีฟ้ารุ่งนั่งรออยู่ด้วยแล้ว มณฑิรายังพบสาวน้อยหน้าหวาน ประกายตาใสอีกนางหนึ่งนั่งอยู่ในระหว่างภูริและฟ้ารุ่ง ท่าทางพุดจาคล้ายเด็กไม่เดียงสาที่เพิ่งจะเริ่มเป็นสาว แต่ว่าเป็นที่สนใจของคนที่นั่งชนาบข้างทั้งสองเป็นอย่างยิ่งจนไม่มีใครสังเกตเห็นมณฑิราซึ่งเพิ่งเดินเข้ามา

ดวงตาใสแจ้วคู่ นั้นบังเอิญมองมาแล้วหยุดชะงักเมื่อตาสบกัน ภูริและฟ้ารุ่งหันมามอง ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนต้อนรับ

“คุณมณ เชิญครับ”

เธอยิ้มหวานอย่างที่เคย “มากันนานแล้วหรือคะ”

“ไม่นานหรอกฮะ คุณมณ ทำจะรถติดละซี”

เธอลงนั่งข้างชายหนุ่ม ความจริงเธอเลิกงานเร็วกว่าปรกติด้วยซ้ำ แต่ว่าแวะไปสระผมแต่งหน้า ผิดกับสองสาวซึ่งดูคล้ายกับว่าเลิกงานในสภาพอย่างไรก็มาอย่างนั้น

“ค่ะ รถติดมาก ๆ”

“นี่คุณอร น้องน้อยในที่ทำงาน” เป็นคำแนะนำที่เจอความเอ็นดูสนิทสนมจนหญิงสาวรู้สึกบาดเจ็บ อรละออหัวเราะ ยกมือไหว้เสียงพุดเจี๊ยบแจ้ว ประกายตาแจ่มแจ้วขม้อยขม้ายมองคล้ายจะค้อนคนนั้นที่คนนี่ที่

“สวัสดิ์ค่ะ แหม ความจริงไม่ใช่เด็ก ๆ สักหน่อย เรียนจบมหาวิทยาลัยมาตั้งปีแล้ว”

“แต่ก็เป็นน้องน้อยนั่นแหละ คุณนะ เด็กที่สุดในออฟฟิศ”

ปัญญาอ่อนที่สุดด้วยหรือเปล่า มณฑิรานึกขวาง ขณะยิ้ม
อ่อนหวาน

“คุณอรทำหน้าที่อะไรคะ”

“ฟ้าเขากำลังฝึกจะให้เป็นผู้ช่วยผม” ชายหนุ่มพูดเจือหัวเราะ
ขณะที่มณฑิราได้แต่รู้สึกบาดใจ หญิงสาวผู้ถูกพูดถึงกลับหัวเราะก๊ิกๆ

“คุณภริพูดเล่นเรื่อยเชียว อย่างออร์นี่ฝึกอีกก็ปีถึงจะเป็นผู้ช่วย
คุณภริได้ ถ้าออร์กงสักหนึ่งในสิบของฟ้าก็คงจะพอมีหวังบ้างหรอก”

“อ้าว ยอกันเข้าไป กลัวพี่ทั้ง ไม่สอนงานให้ซะไหมคะ”

“ใครๆ ก็กลัวคุณทั้งกันทั้งนั้น”

เสียงทุ้มหยอกเย้ากึ่งตัดพ้อสอดคล้องกับสีหน้าผูกพันไยดี.....

อีกสองสาวหัวเราะ ขณะที่มณฑิราต้องรู้สึกบาดใจครั้งแล้วครั้งเล่า

ดูเหมือนหญิงสาวผู้ไร้เดียงสาจะได้รับความสนใจที่สุดในคืนนี้
เธอเจ็ยแจ้วเจรจา และชายหนุ่มก็ตอบรับ ไม่ก็หยอกเย้า พูดคุย
อย่างสนิทสนม สีหน้ากริ่มกริม ดวงตาเป็นประกายแพรวพราว ท่าที่
ที่แสดงออกราวกับตั้งใจจะแสดงอะไรบางอย่างให้เป็นที่รับรู้ มณฑิรา
มองฟ้ารุ่ง อยากรู้หนักว่าเพื่อนสาวไม่รู้สึกเดือดร้อนใดๆ จริงๆ หรือ

ภุริอาสาที่จะขับรถไปส่งอระออโดยไม่มีใครคัดค้าน

“คุณมณไปกับฟ้า จะได้ไม่ต้องอ้อมไปอ้อมมา”

มณฑิราขับรถพาฟ้ารุ่งกลับบ้านด้วยความหงุดหงิด ถาม
ในทันทีที่คล้อยหลังหนุ่มสาวว่า

“ผู้หญิงคนนี้เป็นใครหรือ มาทำงานกับคุณภริตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เพิ่งมาไม่นานจะ แม่เขาเคารพนับถือคุณหญิง เคยมาเยี่ยม
ตอนคุณหญิงป่วยและมางานศพคุณหญิงด้วย ส่วนคุณภริได้พบกัน
ตอนงานศพคุณพี่”

“ความจริงเขาไม่ได้อ่อนกว่าเรามากเท่าไรเลย ทำยังกับเป็น
เด็กๆ อีเดียตหรือเปล่า”

ฟ้ารุ่งเข้าใจความรู้สึกของมณฑิรา ยังแปลกใจว่าภุริแสดงออก
ราวกับอระออเป็นคนสำคัญนักหนาต่อหน้ามณฑิราทำไม หรือว่า
เขาต้องการจะยั่วให้เพื่อนสาวหึงหวง

แต่ว่าเพื่ออะไรกัน ไม่เห็นจำเป็นเลย

มณฑิราลุกจากที่นอนอย่างเงียบเชียบ เมื่อได้ยินเสียงรถของภุริ
วิ่งเข้ามา ดึกมากแล้ว ฟ้ารุ่งกำลังหลับสนิท หญิงสาวมองร่างที่
นอนหนึ่งอยู่บนเตียงขนาดใหญ่อย่างขังใจก่อนจะย่องไปยืนที่ประตู
เอียงหูจับเสียงเคลื่อนไหวของชายหนุ่มจนเขาขึ้นบันไดมาถึงชั้นบนและ
เลี้ยวไปในทิศทางของห้องนอน

หญิงสาวเปิดประตูก้าวออกไปและจับปิดอย่างแผ่วเบา

ถึงอย่างไรชายหนุ่มก็รู้ตัว ร่างสูงในเสื้อสีอ่อนที่ถูกพับแขน
ขึ้นไว้ที่ข้อศอกหันกลับมา

“อ้าว คุณมณ ยังไม่นอนหรือครับ”

“ยังค่ะ มณรอคุณภริ” สีหน้าหญิงสาวหม่นมัว เดินมาหยุด
ตรงหน้าชายหนุ่มห่างเพียงแค่เอื้อม

ชายหนุ่มเลิกคิ้วคล้ายแปลกใจทำให้มณฑิราทั้งขัดเขินทั้งอับอาย
ได้แต่ทำสีหน้าขุ่นข้องปิดกั้นไว้

“มณมีเรื่องจะพูดด้วย”

“หรือครับ ไว้พูดกันพรุ่งนี้ดีไหม นี่ดึกมากแล้ว”

ดึกแล้ว สำหรับเขาเคยมีขอบเขตของเวลาด้วยหรือ มณฑิรา
อยากจะร้องกรี๊ดๆ ก็เขารักชอบพอกับเธออยู่นี่นา แล้วทำไมจู่ๆ
ก็เปลี่ยนไป

“มณขอถามอะไรนิดเดียว ห้านาทีก็พอ”

เสียงเธอสั้น โบกหน้าคมที่ลอยอยู่สูงขึ้นไปกลับเหมือนไม่ได้รู้สึก
รู้สมอะไร เหมือนไม่รู้ว่าเธอโกรธ น้อยอกน้อยใจ หึงหวง
ไม่รู้สึกถึงร่างสมส่วนที่อยู่ในชุดนอนหละหลวมแนบเนียนซึ่งอยู่ใกล้เขา
เพียงเอื้อม หรือว่าร่างที่อบอุณหานาแน่นสมบูรณ์ด้วยเลือดเนื้อของเขา
นั้นจะไม่มี ความปรารถนาใดๆ ในตัวเธอเลย

“ครับ” เสียงรับออกจะเหนื่อยหน่าย

“มณอยากจะทำ...” เธอกลับไม่รู้ว่าจะทำอะไร ที่คาดหวัง
จะได้รับการตอบสนองแบบง้องอน กลับกลายเป็นว่าเขากลายเป็นคน
แปลกหน้าไปเสียเฉยๆ

เพราะผู้หญิงคนนั้นจริงๆนะหรือ ผู้หญิงที่ทำท่าเหมือน
เด็กสาวไร้เดียงสาซึ่งมณฑิราลงความเห็นว่าเป็นปัญญาอ่อน หรือว่า
เขาเบื่อเธอแล้ว จะเป็นไปได้อย่างไรกัน นอกจากการพูดจา
เกี่ยวพาราสีกับแต่ต้องเนื้อตัวอย่างฉันทน์เพื่อน เขายังไม่เคยแสดง
บทรักกับเธอเลย

“พรุ่งนี้มณจะกลับไปนอนบ้านละ จะไม่มาที่นี่อีก”

“อ้าว ทำไมละครับ” ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “อยู่ที่นี้ไม่สะดวกหรือ”

“ไม่สะดวกใจมากกว่าอย่างอื่นค่ะ”

“มีปัญหอะไรหรือครับ”

“ปัญหาก็คือตัวคุณนั่นแหละ” เธอระเบิดอารมณ์ออกมา

“ตัวผมหรือ...” เขาทำสีหน้าไร้เดียงสา “ผมทำอะไรผิดครับ”

มณฑิราตัวสั่นอย่างอึดอั้น กระทบกระเทือนใจ

“คุณภริไม่ผิดหรอก ไม่เคยผิดอะไรเลย คุณถูกเสมอ...”

มณฑิราใจแล้วว่าทำไมแสงดาวถึงได้วิ่งตามผู้ชายอื่นไป ก็คุณเป็นคนอย่างนี้เอง เห็นแก่ตัว ไม่มีหัวใจ”

คำพูดนั้นกระทบกระเทือนใจชายหนุ่มไม่น้อย เขามองเธอ ปาดน้ำตาที่ไหลลงบนร่องแก้มอย่างเคร่งขรึม

“คุณมณครับ คุณมณกำลังเหนื่อย ไปนอนพักผ่อนก่อนดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยคุยกันใหม่”

“มณไม่อยากจะนอน มณอยากจะพูดกับคุณภริให้รู้เรื่อง”

สีหน้าและท่าทางของชายหนุ่มทำร้ายความรู้สึกของหญิงสาว อย่างที่สุด นี่หรือ ผู้ชายที่เคยแพรวพราวก็อรร่าก้อมติกรากับรักใคร่ชอบพอในตัวเธอ ผู้ชายที่เธอวาดหวังว่าจะร่วมชีวิตด้วย

“งั้นก็เชิญซิครับ”

“ตรงนี้นะหรือคะ”

“คุณมณคิดว่าตรงไหนถึงจะเหมาะ” เสียงถามขรึม ปรากฏตากลับคล้ายจะเยาะหยัน มณฑิราหน้าร้อนวูบวาบ เขาเข้าใจ... เธอคาดหวังว่าเขาจะเปิดประตูห้องนอนซึ่งอยู่แค่เอื้อม ไม่อย่างนั้นคงไม่รอจังหวะให้เขาเดินขึ้นมาจนเกือบจะถึงห้องนอน แทนที่จะลงไปรอปกกันข้างล่างอย่างที่เคยมักทำ

เธออับอายจนบอกไม่ถูก เคยรู้สึกว่าการเข้าห้องนอนด้วยกันไม่ใช่เรื่องแปลกไม่ว่าใครจะเป็นคนชักชวนก่อน หากว่าเขาและเธอรักใคร่เข้าใจและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ว่าขณะนี้ดูเหมือนชายหนุ่มจะเป็นเพียงร่างที่ไร้หัวใจ ไร้ความรู้สึกต่อเธอโดยสิ้นเชิง

น้ำตาเธอแห้ง เหลือแต่ความอับอายและขุ่นเคือง หญิงสาวสะบัดหน้า “ดีละ ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้อง มณไม่ต้องการจะพูดอะไรกับคุณภริอีกแล้ว”

เธอหันกลับมาเข้าห้อง ปิดประตูดังกว่าปรกติจนคนที่นอนอยู่สะดุ้งตื่น ไม่สนใจสีหน้าขรึม ดวงตากมเข้มที่มองตาม ชายหนุ่มถอนใจเหนื่อยๆ ก่อนจะหันไปเปิดประตูห้องนอน

มณฑิราส่งเสียงสะอื้นออกมาดังๆ ทั้งตัวลงนอนบนโซฟา ซึ่งเธอยึดเป็นที่หลับนอนมาเป็นเวลาหลายสัปดาห์แล้ว เธอชุกหน้ากับพนักงานมหรณา ใช้หมอนกดปิดใบหน้าไว้

ฟ้ารุ่งอดงุนงงไม่ได้ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง เสียงถามยังจ้วเจีย

“เป็นอะไรหรือ มณ”

ไม่มีเสียงตอบนอกจากสะอื้น

ฟ้ารุ่งลุกเดินมาดู เห็นร่างของเพื่อนสาวสิ้นสะท้าน

“มณ...เป็นอะไรไป”

“ตัวเองอย่าพูดนะ ไม่ต้องพูดอะไรแม้แต่คำเดียว” เสียงร้องห้ามเจือสะอื้น

ฟ้ารุ่ง ยืนมองเพื่อนสาวร้องไห้อย่างอ่อนใจ ทะเลาะกับภริมาละซิ ก็น่าอยู่หรือ มณฑิราโกรธที่ภริเอาใจรลลออกนอกหน้า...เหมือนแกล้ง....

คนบ้า... เธอนึกขุ่นเคืองชายหนุ่ม นึกอยากจะทำอะไรก็ทำไม่รู้ว่าจะแสดงท่าไม ไรสารอะไรอย่างนี้ สงสารคุณอร ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรกับใคร จู่ๆ ก็กลับมาเป็นเครื่องมือของคนจิตไม่ว่าง...

เช้าวันรุ่งขึ้น ฟ้ารุ่งแต่งตัวเสร็จก่อน มณฑิรายังอึดเอื้อนอยู่หน้ากระจก ท่าที่เหมือนจะไม่ยอมเสร็จธุระง่าย ๆ

“ฟ้าจะไปทำงานก่อนนะ” เธอพูด รู้ตัวว่าเวลานี้เธอไม่ควรจะกิดขวางอยู่ในระหว่างหนุ่มสาวหากจะมีการทำความเข้าใจกัน

“มณจะรอคุณภริหรือว่าจะไปด้วยกัน”

“ตัวเองไปก่อนเถอะ” อีกฝ่ายตอบไม่เต็มเสียง ไม่ยอมแม้แต่จะหันมามอง

ฟ้ารุ่งมองมณฑิราอย่างกังวล นี่ช่างแตกต่างจากมณฑิราคนเดิม หญิงสาวแสนสวยผู้มีเสียงหัวเราะกังวานใส มองผู้คนที่เต็มตาด้วยความรู้สึกว่ายูเหนือกว่า ฟ้ารุ่งปลื้มตัวจากไปเจียบๆ ยังเป็นเวลาเช้าตรู่ แต่วารถคันเล็กได้แล่นออกจากประตูใหญ่ไปอย่างสงบเสงี่ยม.....

มณฑิรา รู้สึกปลอดโปร่งใจขึ้น อับอายเกินกว่าจะให้ฟ้ารุ่งมารับรู้เรื่องราวระหว่างเธอกับภริ เธอไม่เคยแพ้ และจะแพ้ไม่ได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายตาของฟ้ารุ่ง

มีเสียงผิวปากอย่างอารมณ์ดีดังมา แล้วร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ต แขนยาวสีขาวจัด กางเกงเนื้อดีสีเข้มก็ก้าวเข้ามาในห้องอาหาร เสียงทักทายรื่นเริง

“อรุณสวัสดิ์ครับ ฟ้า”

สีหน้าของหญิงสาวเปลี่ยนไปในทันที หันมาบอกกล่าวด้วย น้ำเสียงขุ่นเคือง

“นี่มณคะ คุณภุริ”

“อ้าว คุณมณ”

สีหน้าร่าเริงที่เปลี่ยนเป็นแปลกใจระคนผิดหวัง ทำร้ายจิตใจ หญิงสาวอย่างยิ่ง นึกขุ่นเคืองหวาดระแวงฟ้ารุ่งวูบๆ

“ผิดหวังหรือคะ ที่ไม่ใช่ฟ้า”

“ผมนึกว่าคุณมณขับรถออกไปแล้ว”

“มณแต่งตัวไม่ทัน ฟ้าก็เลยไม่รอ”

ชายหนุ่มไม่พูดอะไร เดินมาที่นั่งโต๊ะอาหาร หยิบหนังสือพิมพ์ ขึ้นมาพลิกดูเงียบๆ เติกรับใช้นักกาแฟมาวางให้ เขาอ่านหนังสือพิมพ์ พลางดื่มกาแฟ จะชวนเธอพูดคุยก็หาไม่

นี่เธอทำผิดอะไร มณทราได้แต่มองงง จู่ๆ เขาก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ความสนใจใฝ่ดีที่เคยมีให้เธอหายไปไหนหมด

มณทราต้องรวบรวมกำลังใจละทิ้งใจที่จะเปล่งเสียง แม้กระนั้น น้ำเสียงก็ยังขัดแข็งแรงแงอน “คุณภุริคะ” เธอรอจนชายหนุ่มเงยหน้า ขึ้นจากหนังสือพิมพ์จึงถามต่อ

“คุณภุริไม่พอใจอะไรมณหรือคะ”

สีหน้าของชายหนุ่มแทบจะไม่เปลี่ยนแปลง “เปล่านี่อะ”

“ถ้าอย่างนั้นทำไม...” หญิงสาวพูดต่อไม่ถูก และชายหนุ่ม ก็ดูคล้ายกับไม่มีความสนใจหัวนี้ไหวใดๆ กับทำที่อันเจ็บปวดของเธอ

มณทราผุดลุกขึ้นยืน ระวังอารมณ์ต่อไปอีกไม่ไหว ระเบิดเสียงระคนสะอื้นให้ น้ำตาไหลทะลักออกมา “อย่าทำแบบนี้กับมณ ได้ไหม เลิกทำท่าเหินห่างเย็นชาแบบนี้เสียที”

ชายหนุ่มมองเธออย่างเคร่งขรึม

อีกแล้วหรือ ผู้หญิงเจ้าอารมณ์ทำฤทธิ์ทำเดช จะมีใครเหมือนแม่ของเขาสักคนใหม่ เขาไม่เคยเห็นแม่เปล่งเสียงกรีดร้อง ร่ำไห้ คร่ำครวญเลยสักครั้งเดียว... แม่เขามักจะร้องไห้เงียบๆ หลบซ่อน จากสายตาผู้คน เขาต่างหากมักจะแอบเห็น

“คุณมณจะให้ผมทำยังไง”

สีหน้าแห้งหน้าบวม น้ำเสียงห่างเหินทำร้ายมณทราอีกครั้ง เธอทั้งโกรธ ทั้งอับอาย น้อยอกน้อยใจจนบอกไม่ถูก สาวใช้ที่คอย ป้อนเป็ยนรับใช้อยู่ในบริเวณถึงกับเรียกกันให้ออกมาแอบดูด้วยความ อายากรู้อยากเห็น

“ไม่ต้องทำยังไงทั้งนั้น” เธอร้องออกมา “มณจะไม่อยู่ที่นี้ อีกแล้ว จะกลับบ้านวันนี้ละ”

หญิงสาวผลุนผลันปราดขึ้นห้องทั้งน้ำตานองหน้า ทั้งตัวลงนอนคว่ำหน้าบนเตียง ร้องไห้สะอึกสะอื้น จากมาแล้ว เธอก็ยังอดที่จะคาดหวังไม่ได้ว่าชายหนุ่มจะตามขึ้นมาอ้อมองปลอบขวัญ.....

ขึ้นมาสิ เขาต้องขึ้นมา...

จริงอย่างที่หวัง หญิงสาวเกือบจะหัวเราะกับชัยชนะ เมื่อ อีกครู่หนึ่งร่างสูงก็เปิดประตูห้องเข้ามายื่นมือ

เข้ามาสิ เข้ามาหาฉัน...

“คุณมณคงจะยังไม่ออกไปทำงานกะมึง” เสียงถามขรึม

มณทราแทบจะร้องกรีด “ไม่ไป มณไม่ไปไหนทั้งนั้น”

เธอชนหน้ากับหมอนหันหลังให้

ชายหนุ่มยื่นมือ อีกครู่เธอก็ได้ยินเสียงปิดประตู หญิงสาวใจเต้นแรง คาดหวังว่า ร่างสูงแกร่งทว่าอบอุ่นด้วยเลือดเนื้อจะนั่งลงข้างกาย สัมผัสปลอบขวัญ

เงียบ หญิงสาวหันกลับมา พบว่าอยู่คนเดียวในห้อง

เธอผุดลุกขึ้นโผล่ไปที่หน้าต่าง รถยนต์คันใหญ่ที่เคยมีเธอนั่งเคียงคู่ เพิ่งจะแล่นออกจากประตู ลับหายไปจากมุมมองอย่างไร้เยื่อใย มณทราต้องกรีดร้อง ร่ำไห้ ออกมาจริงๆ

ฟ้ารุ่งกำลังอธิบายงานกับอรรถะอเมื่อชายหนุ่มเดินผ่านมา สีหน้าของเขาอ่อนลงทันทีที่เห็นศีรษะรูปสวย เส้นผมตรงยาวอ่อนสลวย ทั้งสองก้มน้อยๆ เข้าหากันอย่างสมัครสมาน อรรถะอเผชิญเงยหน้า ขึ้นพอดี ยิ้มสดใสส่งเสียงทัก

“คุณภุริ อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

ชายหนุ่มยิ้มตอบ รอยยิ้มไร้มายาทำให้เขาสบายใจได้เสมอ

หากแต่รู้สึกอบอุ่นยิ่งนักกับดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่มักจะฉายความ
อ่อนโยนจริงใจอีกคู่หนึ่ง

เช้าวันนี้เธอมองเขาอย่างกลางแกลง รอยยิ้มชนิดเดียวที่มุมปาก
แทนการทักทายเป็นไปด้วยมารยาทมากกว่าจะยินดีจากใจ ชายหนุ่ม
หยุดหน้าโต๊ะ สบายใจอย่างยิ่งที่เห็นฟ้ารุ่งนั่งอยู่ในที่ทำงาน เขา
กังวลอยู่ตลอดเวลาว่าฟ้ารุ่งจะหายหน้าไปและหาตัวไม่พบอย่างที่
เป็นเสมอในระยะหลังๆ นี้

“เอาจริงเอาจังกับงานอย่างนี้ อีกหน่อยผมก็คงไม่ต้องทำอะไร
เองแล้ว เพราะจะมีผู้ช่วยเก่งๆ เพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่ง”

อรละออยิ้มเบิกบาน

“แหม คงอีกนานนะคะ อร์ยังต้องเรียนอีกเยอะ”

“ได้ครูดิ อีกหน่อยก็เก่ง” ดวงตาก็มองสตรีอีกผู้หนึ่งอ่อนโยน
เสียงถามไยดียิ่ง “เช้าวันนี้สบายดีหรือเปล่าครับฟ้า”

“สบายดี ขอขอบคุณค่ะ” คนตอบยิ้มขมิ้มๆ

“ผมมีประชุมฝ่ายขายสิบโมงเช้า แต่ยังไม่ได้อ่านรายงานล่าสุด
ของแต่ละส่วนเลย คุณช่วยสรุปให้หน่อยได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

“ว่างเมื่อไหร่ เชิญที่ห้องด้วยนะ”

“ไปเถอะค่ะพี่ฟ้า ที่เหลือนี้อรทำต่อเองได้”

ฟ้ารุ่งจึงลุกขึ้นเดินตามไปโดยดี ผ่านนางสาวคะนึงซึ่งมอง
ตามอย่างจับสังเกต สีหน้าอ่อนหวานที่ป็นขึ้นทักทาย “เจ้านาย”
ยังไม่อาจกลบเคลื่อนความรู้สึกในด้านลบต่อสตรีที่เดินเกือบจะคู่กันมา
เห็นชายหนุ่มจับประตูให้เปิดออกแล้วหยุดให้อีกฝ่ายเดินผ่านเข้าไปก่อน
ใกล้ชิดแต่สุภาพให้เกียรติอย่างที่ไม่เคยกระทำแก่ผู้ใดเลย

ฟ้ารุ่งเดินไปยืนหน้าโต๊ะทำงาน หยิบรายงานต่างๆ ขึ้นมาดู
ภาพของ มณฑิราที่ฟุ่มฟายร้องไห้เมื่อคืนยังติดอยู่ในใจ แต่เช้านี้
ชายหนุ่มกลับดูเบิกบานแจ่มใสยิ่งนัก หรือว่าจะคืนดีกันแล้ว

“นั่งก่อนซิ”

เขาเชื่อเชิญพลาถเลื่อนเก้าอี้ให้เมื่อเห็นหญิงสาวยังคงยืนอยู่
กันไม่ให้เธอ พอคั่วแค้นงานได้ก็ผล่อออกจากห้อง..... ขอเอาไปอ่าน
ก่อน ประเดี๋ยวจะเข้ามาสรุปให้.....

ร่างสมส่วนในชุดกระโปรงสั้นสีสดใสที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามาหยุด
ชะงัก ไบหน้าที่ตกแต่ง ลงสีไว้นั้นเข้มเปลี่ยนไป คะนึงเดินเข้ามา
พร้อมกับแฟ้มเอกสารและรายงานที่ส่งมาจากแผนกอื่นๆ

“คุณเอนก กับคุณชูเกียรติ โทรมา ขอให้โทรกลับค่ะ”

“ครับ” ชายหนุ่มรับรู้ อ้อมมานั่งที่ของตน เปิดแฟ้มบาง
ที่อยู่บนสุดดูลวกๆ

เลขาของเขาถามว่า “จะให้คะนึงต่อสายให้เลยหรือเปล่าคะ”

“ยังไม่ต้อง”

เลขาฯ เลิกคิ้ว คุณเอนกเป็นนายธนาคารซึ่งชายหนุ่มกำลัง
ติดต่ออยู่อย่างจิตใจจดจ่อเกี่ยวกับบัญชีการเงินของพี่ชายผู้ล่วงลับ
ส่วนคุณชูเกียรติก็เป็นทนายความซึ่งเป็นผู้รับรู้ในธุรกรรมต่างๆ
ทั้งสองจะช่วยประสานในเรื่องของธุรกิจและทรัพย์สินของพีรชต์ได้ส่วน
หนึ่ง คะนึงรู้ว่าเจ้านายรอการติดต่อจากชายทั้งสองและจะตอบ
กลับไปในวันที่ที่มีการติดต่อมา

“วันนี้มีประชุมหัวหน้าฝ่ายขายตอนสิบโมงเช้าคะ ส่วน
พรุ่งนี้คุณภูริมีนัดจะไปดูโรงงานที่บางปะกง” เธอเตือนตามหน้าที่

“ครับ” คำตอบรับสั้นตามเคย เหมือนกับว่าชายหนุ่มยังไม่
ต้องการการขัดจังหวะด้วยธุรกิจอันไม่รู้จักสิ้นสุดของตนเอง หญิงสาว
จึงต้องล่าถอยออกมาจากห้อง ขมวดคิ้วด้วยความรู้สึกขุ่นมัว

เธอชงกาแฟให้อย่างที่เคยทำเป็นประจำ อีกคู่หนึ่งก็กลับมาที่
หน้าห้อง ร้อนรนจนลืมหุ่ยประตุ อยากรู้มากกว่ากำลังทำอะไรกันอยู่...

ชายหนุ่มนั่งอยู่ในที่นั่งของเขาด้วยท่าทีคล้ายกำลังสบายใจอย่าง
ยิ่ง ทอดสายตามองไบหน้าสีอ่อนที่ก้มอยู่เหนือแฟ้มเอกสาร
แค่เห็นวูบเดียวเนื่องจากชายหนุ่มหันมาในทันที เธอก็วูบขึ้นด้วย
ความริษยาจับใจ

หญิงสาวแต่งปิ่นรอยยิ้ม ประคองแก้วกาแฟเข้ามา
รอยยิ้มคลายลงทันทีที่ได้ยินเสียงทักถามว่า

“แล้วของคุณฟ้ารุ่งล่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ฟ้ารุ่งขจัด “ฉันไม่ได้ดื่มกาแฟนานแล้ว”

“อ้าว งั้นหรือ” เขานึกได้ มองเครื่องดื่มที่ถูกลงตรงหน้า
ร้อนจนควั่นลอย กลิ่นหอมกรุ่น “แล้วทนกลิ่นได้หรือเปล่า...”

โดยไม่รอคำตอบ เขาก็สั่งเลขาวว่า “ยกออกไปก่อนดีกว่า คุณฟ้ารุ่ง
แพ้กลิ้งกาแฟ ประเดี๋ยวจะไม่สบาย”

เลขาของเขายังฝันม้อยู่แม้จะโมโหจืดๆ เธอยกถ้วยกาแฟกลับมา มือสั่นจนมันกระฉอกออกมาใส่จานรอง

“ถ้าไม่มีอะไรสำคัญก็อย่าเพิ่งต่อโทรศัพท์เข้ามานะ”

“คะ” เสียงรับลงหนักจนฟ้าร้องต้องเงยหน้าขึ้นมอง

ร่างปราดเปรี้ยวในเสื้อผ้าทันสมัยสีสดเดินฉับๆ ไปที่ประตูลับหายไปพร้อมกับเสียงปิดประตูที่หนักแน่นกว่าปรกติ

ภุริไม่ได้สนใจ สีหน้าของเขาเจืออยู่ด้วยความสบายใจ ขณะที่ฟ้าร้องเสียงอีก ที่กลับหยุดหงิดขึ้นมาเฉยๆ ที่เขาแสดงความอาทรเธอออกมาจนเลขาฯรู้สึก กับแค่กาแฟถ้วยเดียวที่เขาเคยดื่มอยู่เป็นประจำเมื่อเข้าห้องทำงาน ก็จะมีปัญหาอะไรหนักหนา

ไม่น่าจะต้องเรื่องมากเลยจริงๆ

หญิงสาวพลิกแฟ้มบางๆ สำหรับส่งรายงานต่างๆ ขึ้นเปิดดู ต้องแปลกใจเมื่อได้ยินเสียงอีกฝ่ายพูดนอกเรื่องอย่างปลอดโปร่งใจ

“เมื่อวานนี้ผมเผชิญพบคนๆ หนึ่ง เธอเป็นสถาปนิกตกแต่งภายใน... ก็เลยคิดว่าบางทีน่าจะชวนเธอมาที่บ้าน...”

“หรือคะ ทำไมต้องมาที่บ้าน.....” ฟ้ารุ่งถาม เข้าใจว่าที่เขาคิดจะชวน เธอผู้นั้นมาบ้าน ก็น่าจะเป็นเพราะเธอเป็นสาวสวยและเป็นทีสนใจของเขา มากกว่าอย่างอื่น

“ก็... ผมคิดว่าบางทีเราน่าจะ แต่งบ้านใหม่เพื่อให้บรรยากาศสดใสนั้น ไม่เช่นนั้นมันก็จะดูเหงา เศร้าโศกอย่างนี้ไปเรื่อย ”

เขาหยุด ก่อนจะถามเจ้อหัวเราะ

“นี่คุณคิดอะไรอยู่หรือ นึกหาเรื่องผมอีกแล้วละซี”

“ขอโทษด้วยคะ..” เธอยิ้มอ่อนยอมรับ “แต่ว่าคุณภุริอยาก ให้แต่งบ้านใหม่ยังงัยละคะ”

“ยังงัยก็ได้ แล้วแต่คุณเลย”

“มันต้องขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของคุณภุริด้วย”

“ผมแค่อยากให้คุณสบายใจเท่านั้น ”

“ถ้าคุณภุริอยากจะทำให้บรรยากาศที่บ้านดีขึ้น เพื่อ...” เธอไม่รู้ว่าเขาต้องการทำเพื่อใครกันแน่ แสงดาว มณฑิรา หรือว่า อรละออ “เพื่อใครก็ตาม... ก็ไม่ต้องเกรงใจฉันหรอกคะ ฉันจะช่วยดูแลให้ แต่ว่าอยาการู้จุดประสงค์ที่แท้จริงก่อนเท่านั้น”

“จุดประสงค์ที่แท้จริง” เสียงทวนแปลกใจ “คุณหมายความว่ายังงัย”

ดวงตาประกายอ่อนมอมเขาอย่างจริงจัง เสียงถามอ่อนโยน

“คุณภุริจะแต่งบ้านเพื่อใครคะ มณ หรือเปลา” เธอไม่กล้าเอ่ยชื่อแสงดาวทั้งที่คิดว่ามันน่าจะเป็นไปได้ ทั้งยังไม่กล้าเอ่ยนามซึ่งเธอรู้สึกว่าแสนจะบริสุทธิ์ ของอรละออ

ชายหนุ่มนิ่งอย่างงุนงง ก่อนจะหัวเราะ

“อะไรกัน นี่คุณคิดว่าผมจะลงทุนเปลี่ยนแปลงอะไรๆ ในบ้านของเราเพื่อคนอื่นอย่างนั้นหรือ”

หญิงสาวกลับเป็นฝ่ายแปลกใจบ้าง

“ผมจะทำเพื่อคุณกับลูกต่างหาก อยากเห็นคุณสบายใจ ลูกจะได้มีสุขภาพจิตดี ได้ยินเขาพูดกันว่าเด็กจะเกิดมามีคุณภาพ ถ้าแม่มีความสุขตอนตั้งครรภ์”

“คุณไม่จำเป็นจะต้องพูดอย่างนั้นหรอกคะ ฉันไม่มีวันจะคัดค้านอยู่แล้วไม่ว่าคุณจะทำอะไรก็ตาม”

“ทำไมคุณถึงพูดอย่างนั้น”

“เพราะว่ามันเป็นความจริงนะซีคะ” น้ำเสียงอ่อน ปรกาศดาเธอบอกความจริงใจไม่เปลี่ยนแปลง “แล้วถึงยังงัย ฉันก็ไม่ไ้จะอยู่ที่นี้ไปอีกนานนัก ถ้าคุณมีแผนการอะไรก็ตามไม่ต้องเกรงใจ บอกมาได้เลย”

“นี่คุณพูดอะไร” เสียงขริ่มทักถามอย่างกังวล “ผมไม่เคยคิดที่จะไม่มีคุณอยู่ที่บ้านเลยนะ คุณเข้าใจผิดไปกันใหญ่แล้ว”

หญิงสาวถอนใจ คิดว่าคงจะทำความเข้าใจกันได้ยาก ก็เธอไม่ได้ต่อว่าตำหนิเขาเลยสักนิดเดียว ถึงเขาจะบอกให้เธอออกจากบ้านภายในวันสองวันนี้ เธอก็ไม่โกรธเคืองอยู่ดีนั้นแหละ

อาจจะสบายใจกว่านี้เสียด้วยซ้ำ

“เราจะทำงานกันได้หรือยังคะ”

ชายหนุ่มจึงนิ่ง สีหน้าขริ่มลง ดวงตากลมโตโตก้อ ในกรอบขนตาวาวหนักกลับหลุบลงมองบรรดากระดาษตรงหน้าอย่างไม่ต้องการต่อความใดๆ อีก ฟ้ารุ่งไม่เคยสัมผัสรู้ถึงความหวังโยผูกพันที่เขา มีต่อเธอ เธอนึกถึงอยู่แต่ตัวเอง..... และนายทหารคนนั้น.....

นึกมาถึงตอนนี้ ไพริษาหึงหวงอันร้อนแรงได้คุกรุ่นขึ้นมาอีกครั้ง.....